« ԹՈՂ ՏՈՒԷՔ ՄԱՆՐ ՏՂՈՑԸ ՈՐ ԻՆՔԻ ԳԱՆ » ՂՈՒԿ. ԺԸ. 16.

ՀԱՏՈՐ Զ. ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ. ՄԱՐՏ 1. 1877. ԹԻԻ 3.

ՀԵՂԻՆԵ ԵՒ ԱՆՈՐ ՏՈՒՆԿԵՐԸ

Հեղինե չատ ուրախ է որ երկար և ցուրտ ձմեռուան յաջորդեց գեղածիծաղն գարուն։ Փոքրիկ ապչիկը բոլոր ձմեռը չատ հոգ տա՜ նելով իր տունկերը ցուրտէն պահեց։ Տունկերը հի՜ մա բոլորիլ սկսած են, և գարնան տաք արեւն և հե՜ գիկ անձրեւները քանի մը անգամ ևս վայելելէն ետ՜ քը աւելի գեղեցիկ պիտի ըլլան։

Ի՞նչ զարմանալի է տուն՜ կերուն մանր մանր սերմերէ չուռաչ գալը։ Ո՞րչափ զար՜ մանալի է նաև մեր մարմին՜ ներուն աճումը։ Մանկիկը մեծնալով կ'ըլլայ տղայ և տղան կ'ըլլայ մարդ։ Մեր մազերն ալ կը մեծնան, երբ զանոնք կը մշակենք։

Մեր հոգիներն ալ ան՜ կնամ թողելու չենք, վասն զի անոնք յաւիտեան կ'ապ՜ րին։ Գիտէք որ Սուրբ գիր՜ քը սրբութեան պտուղնե՜ րուն վրայ կը խօսի։ Ուստի պարտինք մեր հոգիներուն մշակութեանը կնամ տանիլ Սուրբ գիրք կարդալով, ա՜ ղօթելով, այլոց բարիք ընե՜ լով, և մեր սիրելի փրկչին չատ մօտ ապրելու ջանա՜ լով։ Մեր փրկիչը պիտի օգնէ մեզի մեր սիրտերուն տուն՜ կերը երկնային դրախտին չարմար տունկեր ընելու։

ԾԱՂԻԿՆԵՐԸ ՀԻՄԱ ԲԱՑՈՒԱԾ ՍԿՍԱԾ ԵՆ

Տղայոց Աւետաբերի համար

"ՎՆԱՍՄՆ ԱՆՈՐ ԵՂԱՒ"

Ցովհաննէս և Թովմաս դրացի և հա՜ սակակից ըլլալով միշտ միևեղ դպ՜ րոց կ'երթային և միևեղ կը խաղա՜ յին։ Թովմաս հեզ էր և ծանրաբարոյ, իսկ Ցովհաննէս բարկացոտ և կռուա՜ սէր ըլլալով, երբ խաղի միջ կը յաղ՜ թուէր, կը բարկանար և կռիւ կը հա՜ նէր։

Օր մը որ ընկուզի կը խաղային, Ցով՜ հաննէս կորնչոտ ց, և Թովմաս առաւ

անոր բոլոր ընկերները։ Յովհաննէս նեղացած ըլլալով առիթ կը փնտռէր կռուի։ Վերջապէս իր ընկերները Թովմասէն ետ առնել ուզեց նորէն խաղալու համար, բայց Թովմաս չուզեց տալ, և երբ տեսաւ որ Յովհաննէս կը ուխ պիտի հանէր, վախաւ։ Յովհաննէս ա նոր ետեւէն վազեց, բայց չկըրցաւ զանի բռնել, և տեսնելով որ Թովմաս իր ենց տանը դուռը հասնելու վրայ էր, իսկոյն դեռ նէն քար մը առաւ և նետեց Թովմասին, բայց քարը ետ դառնալով Յովհաննէս վիրաւորեց, վասնզի երբ Թովմաս դուռը կը դոցէր, քարը հոն հասաւ, ուսկի և դրան զարնուելով ետ դարձաւ, և հակառակ Յովհաննէսին ճակատին որ սկսաւ արիւնիլ. այս պէս ջնջուեցաւ անոր եղբայրութիւնը։

Մինչ Յովհաննէս ցաւէն սկսաւ բարձր ձայնով լալ և ճչել, մայրը լսելով դուրս ելաւ և պատճառը կը հարցնէր։ Յովհաննէս առանց պատասխանելու կուլար, բայց Թովմաս որ իրենց տանը պատուհանէն կը նայէր՝ բանը հասկցուց անոր մօրը։

Յովհաննէսին մայրը գիտնալով որ Թովմաս սուտ չէր խօսեր, հաւատաց անոր խօսքին, և իր որդւոյն դառնալով ըսաւ. «Ջեմ ցաւիր որ այդպէս վիրաւորուեցար. մանաւանդ ուրախ եմ որ անիրաւութեանդ պատիժը կրեցիր։ Նայէ անիրաւութիւն և չարիք չընել ընկերիդ, ապա Թէ ոչ ինծի քեզի կ'ըլլայ։»

Յովհաննէս հիմա չափահաս մարդ է, և այն քարին նշանը դեռ կը կրէ իր ճակտին վրայ։

Կ. ԱԹԱՆԱՍԵԱՆ

ԿԱՏՈՒ ՄԸ ԳՐԵԹԷ ՄԻՇՏ ԱՆՈՐ ՈՒՏՈՑ ՎՐԱՑ ԿԸ ԿԵՆԱՐ

ՄԱՐԻՅԱ ՏԻԿՆՈՋ ՕԳՆԱԿԱՆԸ

Մարիյա տիկին ծեր և այրի էր և քաղքին ծայրը փոքր տան մը մէջ կը բնակէր։ Մարիյա տիկին աղքատ էր, և գրեթէ մարդ չէր երթար անոր քով։ Բոլոր օրն իր սենեկին մէջ կը նստէր և գուլպայ կը հիւսէր, և փոքր սպիտակ կատու մը գրեթէ միշտ անոր ուսոյ վրայ կը կենար։ Կատուն կոյր էր, բայց միշտ գոհ կ'երեւէր, և երջանիկ էր երբ իր գլուխը Մարիյա տիկնոջ այտերուն վրայ կը հանգչեցնէր։

Մարիյա տիկին իր կատուին անունն «Օգնական» դրած էր։ Կատուի մը համար տարօրինակ անուն էր այս, բայց Մարիյա տիկին աղէկ գտած էր այս անունը, վասնզի կատուն կ'օգնէր անոր գոհ ըլլալ իր վիճակէն, և երբ ջանկութիւն գտնել ամէն բանի մէջ զոր ստուած կը պրկէր անոր։

ՓԵԴՐՈՅ ԻՎԱՆՕՎԻՉ

կամ

ՍԻՊԵՐԻԱ ԱՌՍՈՐԵԱԼ ՄԸ

Բուսիոյ Սամարա նահանգին փրովլիաֆսգոյ գիւղին գերեզմաննոցը վայտէ խաչանշաններուն մէջտեղ չիրիմ մը կայ որ սպիտակ մարմարիոնէ է, և վրան Բուսերէն լեզուաւ ոսկեզօծ գրուած է. «Փեդրոյ Իվանովիչ երկոտասանամեայ։»

Ջեզի պիտի պատմեմ Թէ ով էր այս տղան։ Փրովլիաֆսգոյ գիւղը Իվան Նիկոլայեվիչ անուն մարդ մը կար։ Թերեւս այս մարդուն անունը զարմանալի Թուի ոմանց, բայց զարմանալի չէ, վասնզի կը նշանակէ Նիկողայոսեան Յովհաննէս։ Բուսաց լեզուին մէջ Վէ Հայերէն Եան մասնական կամ ոչէ բառին իմաստն ունի։

Ծերուկ Իվանին տէրն օր մը բանի մը համար անոր նեղանալով, ըստ օրինաց աղերսագիր մատոյց կառավարութեան և զանի Սիպերիա աքսորուելու դատապարտել տուաւ։ Այն միջոցին Իվանին կինը մեռաւ, և փեդրոյ որ արդէն քոյր կամ եղբայր չուներ՝ անօք և անօգնական մնաց։

Իվան ըստ սովորութեան հրաժարական ողջոյնը տուած էր բոլոր աղգականաց և բարեկամաց զորս Թերեւս պիտի չտեսնէր երբէք, և երբ գինուորներն այն գիւղը եկան գիվան ուրիշ աքսորելոց հետ տանելու, ամէն մարդ Իվանը արդէն մեռած կը համարէր։

Իվան իր աքսորակիցներուն հետ գիւղէն ճամբայ ելաւ։ Շղթայով զոյգ զոյգ կապուած աքսորեալք՝ ուրիշ երկայն շղթայով մ'ալ իրարու կապուած էին։ Աքսորեալք այս անգամ աւելի էին քան երկու հարիւր, և քալելով պիտի երթային միջին Բուսիայէն մինչև Սիպերիոյ հիւսիսային ծայրը։ Դրացիք գիտէին Թէ անպարտ էր Իվան, բայց աքսորուելէն ետքը զանի չուտով մոռցան։

Գիւղին մէջ մէկը միայն չմոռցաւ երբէք գԻվան, այսինքն Իվանի որդին Փեդրոյ։ Թշուառ տղան կը յիշէր միշտ իր հօրը սէրն ու գորովը. շատ անգամ միտքը կը բերէր այն օրերը որ ձիով անտառները կ'երթային փայտ ժողվելու։ կը յիշէր նաև մօրը սա վերջին խրատը. «Փեդրոյ, Փեդրոյ, միշտ օգնէ հօրդ։» Ասոնք յիշելով Փեդրոյ կը տրտմէր և կը յուսահատէր։ Շատ աչալուրջ և հանճարեղ չէր, և որ աւելի գէշ է՝ կարդալ և գրել ալ սորված չէր. փայտ կտրել և կազմախուց կեղեւներէն կողով չինել միայն գիտէր. բայց ունէր լաւագոյն բան մը, այն էր հօրը համար անչինչ սէր սըրտին մէջ։

Իրիկուն մը մինչ Փեդրոյ կրակարա-

նին քով՝ նստած կը խորհէր թէ ինչ-պէս կրնար օգնութիւն մը ընել իր հօրը, յանկարծ միտքը եկաւ երթալ տեսնել գիւղին քահանան զոր Րուսք «փոփ» կը կոչեն։ Քահանան որոյ անունը Միքայէլ էր՝ բարի և աղնուա-սիրտ ըլլալով, գիտնալովնաև որ փեդրոյի հայրն առանց յանցանաց աքսորուած էր, ուրախ եղաւ երբ իմացաւ որ փեդրոյ կը խորհէր օգնել իր հօրը։ Ցղան գիտէր թէ հայրը երկայն ճամբորդութիւն մը ըրած էր, բայց չէր գիտեր թէ ցամաքէ՞ն ըրած էր այն ճամբորդութիւնը թէ գետէն։ Լսած էր նաեւ որ հայրը Սիպերիա գացած էր, բայց չէր գիտեր թէ ինչպիսի տեղ էր Սիպերիա։ Միքայէլ քահանան հին աշխարհացոյց մը հանելով աշխատեցաւ քանի մը տեղեկութիւն տալ փեդրոյի անոր հօրը գտնուած տեղւոյն և հոն տանող ճամբուն վրայ, բայց տղան աշխարհացոյցէն շատ բան չկրցաւ հասկնալ։

Իւանի աքսորուելէն երկու տարի ետքը փերեզակ փոլիաքոֆ փեդրոյի գիւղը եկաւ։ փեդրոյ իր հօրմէն լուր առնելու համար միշտ ասոր անոր կը դիմէր, և օր մը երբ սրճարանը նստած էր, փոլիաքոֆ ըսաւ. «փերեզակ մը որ նոր դարձած է Սիպերիայէն՝ ինծի պատմեց թէ Իվան Եաքութսքի մօտ փոփոֆսքի գիւղը տարուեցաւ։» փոքր փեդրոյ լսելով այս խօսքը՝ լուեց, և երեկոյին իր սիրելի բարեկամին, Միքայէլ քահանային երթալով, անոր հետ աշխարհացոյցը նայեցաւ, և բաւական դժուարութեամբ գտաւ Եաքութսք քաղաքը և հոն երթալու ճամբան։ Այնուհետեւ փեդրոյ հաստատ կերպով միտքը դրաւ աղատել իր հայրը, կամ զանի գտնել։ (Պէտ շարունակուի)

ՍԱՄՊՈՅԻ ՍԽԱԼԱՆԸ

Գերութեան բարձմանէն շատ տարիներ առաջ Ափրիկէի ծովեզերքէն մանուկ գերի մը բռնուելով Անգղիա տարուեցաւ։ Այս գերւոյն տէրերը թերեւս անոր հետ այնպէս խիստ չվարուեցան, ինչպէս սովորաբար կը վարուին մարդիկ, երբ հորթ մը կամ մարուկ մը տեղէ մը ուրիշ տեղ կը փոխադրեն։ Բայց Սամպոյ անբան անասուն չէր, ուստի և իր հայրենեաց, ծնողաց և եղբարցը կարօտով կը մաշէր և կը հառաչէր։ Սամպոյ Անգղիոյ Լիվերփուլ քաղաքը տարուելով հոն հարուստ տիկնոջ մը ծախուեցաւ։ Այն տունն Անգղիոյ մէջ հարուստ տիկնոջ ներքին չատերը սեւ սպասաւորներ ունէին, որ տիկնոց աթոռներուն ետին կը սպասէին անոնց հրամաններըը կատարելու, այսինքն անոնց թէյի գաւաթները լեցնելու և ուրիշ ծառայութիւններ ընելու։

Սամպոյի ալ գործն էր այս տեսակ ծառայութիւններ ընել։ Սեւ տղան տիկինը տեսնելու համար փառաւոր սենեակ մը տարուեցաւ, ուր ջահեր, հայելիներ և ուրիշ զարդեր կային։ Սամպոյ քիչ մը ապշեալ մնալէն ետքը «Ո՜հ եղբայր իմ, եղբայր իմ» գոչելով մեծ հայելւոյ մը վրայ նետուեցաւ, և հայելին կոտր կոտր ըրաւ։

Ափրիկեցի տղան քնաւ հայելի տեսած չէր, ուստի երբ իր պատկերը տեսաւ հայելւոյն մէջ, կարծեց թէ եղբայրն Ափրիկէէն զանի տեսնելու եկած էր։ կարծենք թէ Սամպոյ իր այս սխալանաց համար չպատժուեցաւ, և անոր տիկինը չարժեցով անոր եղբայրսիրութենէն քաղցրութեամբ վարուեցաւ անոր հետ և զանի սիրեց։

ՈՒՐԻՇ ԿԱՆԻ ՄԸ ՉՐԱՑԻՆ ԲԶԷԶՆԵՐ

Ժամանակ մը չրային բզեզներու պատկերներ հրատարակեցինք։ Այս անգամ ալ ուրիշ քանի մը չրային բզեզներու պատկերները կը հրատարակենք։ Վերի պատկերին մէջ տեսնուած բզեզները «դալիմպէթ» կը կոչուին։ Ասոնք իրենց ագիներէն ներս օգ տանելու գործարան մը ունին։ կը տեսնէք որ չուրին տակը գտնուող բզեզներուն ագիներուն քովը չուրի պղպջակներ կան։ Այս բզեզներուն վրայով աւելի հետաքրքրական բան մը կայ։ Ընոնց աչուրները երկու մաս բաժնուած են, մէկ մասը կը գործածուի չուրին տակը, և միւս մասը չուրէն դուրս։

Երբ բզեզները չուրին տակն են, տարօրինակ կերպով անդին ասդին կը պտտին, և որչափ արագ երթան, իրարու չեն զարնուիր, թէև շատ անգամ քսան հատը մէկտեղ կ'ըլլան։

ԵՐԿՈՒ ԵՂԲԱՐՔ

Գէորգ և կարապետ անուն երկու եղբարք կային։ Օր մը Գէորգի դասընկերներէն մին ըսաւ անոր. «Գէորգ, կը լսեմ թէ կրոսեր եղբայրդ կարապետ Քրիստոնեայ եղաւ. ստո՞ղ է։» Գէորգ պատասխանեց, «Աղէկ չեմ դիտեր, բայց կրնամ իմանալ։» Ինչպէս ակնագործ մը փորձաքարի ջարնելով կրնայ հասկնալ թէ քար մը ստուգիւ ադամա՞նդ է թէ կեղծ քար, նոյնպէս Գէորգ չանաց փորձաքարի զարնելով հասկնալ թէ արդարեւ կարապետ Քրիստոնեայ եղա՞ծ էր։ Օր մը կարապետ կը պատրաստուէր իր թռուցիկը թռցնել և Գէորգ անոր թռուցիկն առնելով կոտրեց։ Անգամ մ'ալ երբ Գէորգ կարապետին քովէն կ'անցնէր, դիտմամբ անոր ոտքին վրայ կոխեց. ուրիշ անգամ ալ կարապետին փոքրիկ շանը քար նետելով վնասեց անոր։ կարապետ ի բնէ բարկասիրտ էր։ Գէորգ աղէկ գիտէր որ եթէ առաջ վերը յիշուած բաներէն մին ընէր, կարապետ շատ պիտի բարկանար, բայց հիմա Գէորգին դէմ, որ այն բաները կ'ընէր, չբարկացաւ և բերան անգամ չբացաւ, թող թէ իր հին սովորութեանը համեմատ անոր բռնցքի հարուածներ տալ, կամ ջայրագին աչօք նախատինք թափել անոր վրայ։ Գէորգ այն փորձերուն մէջ կարապետին համբերութիւնը տեսնելով, երբ հանդիպեցաւ իր վերոյիշեալ դասընկերին, անոր ըսաւ. «Ինչ որ լսեցիր՝ չիտակ է. կարապետ ստուգիւ Քրիստոնեայ եղած է. ես զանի ետ չեմ հասկցայ։

Ըն որ բնաւ բան չընէր, չարութիւն ընելու ճամբուն մէջ է։ Ծոյլ մանուկ մը վերջապէս կարօտ և թշուառ մարդ մը կ'ըլլայ։

ԻՆԶՈՐԴ ՀԱՄՇԱՐ ՅԻՍՈՒՍ ՄԱՆՈՒԿ ԵՂԱՒ

ՏՂՈՒ ՄԸ ԽՆԴԱԼԸ

Մարիամ օր մը նայելով իր փոքր եղբօրը որ օրօրոցին մէջ պառկած էր՝ հարցուց իր մօրը, «Մայրիկ, Յիսուս այս մանկան պէ՞ս էր.» և առանց պատասխանին սպասելու, յարեց. «ինչո՞ւ համար Յիսուս մեզի պէս մանուկ եղաւ:» Աղջկան այս վերջին հարցմանը ապէս պատասխանեց մայրը, Յիսուս մանուկ եղաւ, որպէսզի ցուցնէ թէ աղէկ կը հասկնայ մանկանց վիճակը և անոնց կարօտութիւնները. և հիմա փոքր տղոց կ'ըսէ. 'ես ալ մանուկ եղայ, և գիտեմ ինչ է մանկութիւնը. ինծի եկէք, մի վախնաք ինծի պատմել ձեր դժուարութիւնները, ձեզի ուրախութիւն և վիշտ պատճառող բաները: Ես ձեզի կը սորվեցնեմ թէ որն է ձեր երկնաւոր Հօրը հաճելի ըլլալու ճամբան:» Ասոր վրայ Մարիամ դարձեալ հարցուց. «Յիսուս պիտի կատարէ՞ իր խոստումը,» և առանց սպասելու մօրը պատասխանին, ըսաւ. «Այո՛, գիտեմ որ Յիսուս իր խոստումը պիտի կատարէ:»

Օր մը մայրը դուրս գնաց, և Մարիամ իր փոքր եղբօրը հետ ա-ռանձին մնաց տունը: Այս միջոցին տղան սկսաւ լալ: Մարիամ չատ աշխատեցաւ լռեցնել տղան. մերթ քաղցը խօսքեր կ'ընէր անոր, մերթ կը խնդար, մերթ իր խաղալիքները բերելով անոր հետ կը խաղար: Ետքը զանի դուրս հանելով պատցուց, և դարձեալ ներս բերելով օրօրոցը դրաւ և սկսաւ օրել, բայց տղան չդադրեցաւ լալէն: Վերջապէս Մարիամ ալ պիտի լար, բայց ինքիրեն խորհելով ըսաւ. «Յիսուս ամէն բան գիտէ, անկէ օգնութիւն խնդրեմ եղբօրս լացը կտրելու», և օրօրոցին քով կենալով սկսաւ աղօթել այսպէս, «Տէր Յիսուս, դուն կտրէ եղբօրս լացը, և անոր հանդիստ չնորհէ միչեւ որ մայրս գայ:» Այս խօսքէն ետքը Մարիամ պագաւ եղբօրը երեսը և անոր քով նստաւ: Ասոր վրայ տղան լացը կտրեց և սկսաւ խնդալ: Մարիամ հաւատաց թէ Յիսուս խնդացուց իր եղբայրը և անոր հանդիստ չնորհեց:

ԱՆՀԱՒԱՏՑ ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՄԸ

Երիտասարդ մը որ մեծ վարժարանի մը մէջ ուսմունք կը սորվէր՝ օր մը բարեպաշտ մարդու մը ըսաւ. «Ես Սուրբ գիրքը չեմ ընդունիր, ոչ արքայութեան և ոչ դժոխոց կը հաւատամ:»

Բարեպաշտ մարդը հարցուց երիտասարդին. «կը հաւատա՞ս թէ աշխարհի վրայ Գազիա, Իտալիա և Բուսիա անուն երկիրներ կան:»

Երիտասարդը պատասխանեց. «Այո՛, կը հաւատամ որ այնպիսի երկիրներ կան, վասնզի թէեւ ես տեսած չեմ այն երկիրները, բայց շատերը տեսած են:»

Բարեպաշտ մարդը դարձեալ հարցուց. «Ուրեմն, դուն կը հաւատաս միայն այն բաներուն զոր տեսած ես, և կամ ուրիշները տեսած են:»

Երիտասարդն ըսաւ. «Այո, չեմ հաւատար այնպիսի բաներու զոր ոչ ես տեսած եմ և ոչ ուրիշները:»

Բարեպաշտ մարդը չարունակեց իր հարցումն և ըսաւ. «Երբեք տեսա՞ծ ես քու խելքդ:»

Երիտասարդը, «Ոչ,» պատասխանեց:

Բարեպաշտ մարդն առաջ տարաւ իր հարցումն և ըսաւ. «Գիտե՞ս ուրիշ մը որ խելքդ տեսած է:»

Երիտասարդն այս հարցման ալ «Ոչ,» պատասխանեց:

Ասոր վրայ բարեպաշտ մարդը վերջին անգամ հարցուց. «կը հաւատա՞ս թէ դուն խելք ունիս:»

Երիտասարդն այս հարցման պատասխան չկրցաւ տալ:

ԱՂԷԿ ՀԱՇԻՒ

Սկովտիոյ մէջ մարդ մը դաշտերը պտտելով տեսաւ քանի մը մարդ որ ոչխար կը լուային: Ջուրին մօտ, ուրուն մէջ ոչխարները կը լուացուէին, փոքր փարախ մը կար, ուր տասը ոչխար պատրաստ կը կենային լուացուելու: Վերոյիշեալ մարդը մինչ ոչխարներուն լուացուիլը կը դիտէր, չուն մը որ հոն փարախին մօտը պառկած էր՝ գրաւեց անոր ուշադրութիւնը: Շունը տեսնելով որ փարախին ոչխարները լուացուելն աւարտելու վրայ էր, ինք իրեն գնաց ոչխարաց հօտը, և տասն ոչխար առնելով բերաւ փարախը ուր լուացուելու ոչխար մնացած չէր: Մարդը տեսնելով որ չունն այնչափ ոչխար միայն բերաւ փարախը որչափ յառաջ կար հոն, այսինքն տասը հատ միայն, զարմացաւ, և սկսաւ աւելի ուշադրութեամբ դիտել: Շատ աւելի եղաւ անոր զարմանքը տեսնելով որ, երբ փարախին մէջ երեք ոչխար միայն մնաց, չունը դարձեալ երթալով տասն ոչխար ևս բերաւ հոտէն: Չունն այսպէս չարունակեց բոլոր օրը: Ամէն անգամ որ հօտը կ'երթար լուացման համար նորէն ոչխար բերելու, տասնական հատ միայն կը բերէր, և միշտ կ'երթար՝ երբ երեք ոչխար միայն կը մնար փարախը:

Թերեւս կը խորհէր թէ մինչև որ ոչխարները լուացող մարդիկ այն երեքը լուային, ինք բաւական ժամանակ պիտի ունենար նոր տասը ոչխարը փարախը բերելու:

ՍՈՒՐԲ ԳԻՐՔ ԿԱՐԴԱՑՈՂ ՓՈՔՐԻԿ ՏՂԱՅՈՑ

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

ր հասարակ է, և լեռան մը գլուխը զարմանալի չարժում կայ: Այս լեռն անբնակ է, բայց այսօր շատ բազմութիւն կը տեսնուի հոն: Զոհի համար զեղուած զուարակ մը կայ մեծ սեղանի մը վրայ: Սեղանին բոլորտիքն իբր հինգ հարիւր հոգի ժողուած կը խաղան, կը ցաթկեն, և սուր գանակներով և գեղարդներով իրենց մարմինները կը կարտեն: Այս վիրաւոր և արիւնալից մարդիկ բարձր ձայնով կը պոռան: Ծերունի մը որ անոնց քով կեցած է՝ կարծես թէ զանոնք կը ծաղրէ: Վերջապէս երբ արեւը մարը մտնելու կը մօտենայ, վերը յիշուած ծերունին յառաջ կ'երթայ դէպ ի կիսակործան սեղան մը, զայն կը նորոգէ, և այլոց օգնութեամբ այն սեղանին վրայ կը դնէ ուրիշ զուարակ մը որ նոյնպէս զոհի համար կտոր կտոր եղած է, և անոր վրայ չուր կը թաւիէ: Ապա ձեռուընները վերցնելով աղօթք կ'ընէ ճշմարիտ Աստուծոյ: Ցանկարծ սեղանին վրայ կրակ տեսնուելով, քիչ ժամանակի մէջ կ'այրէ փայտերը և զուարակը, չուրերն անգամ կը լափէ: Ասոր վրայ ժողովուրդն ուրախութեան ձայներով կը թնդացնէ օդը:

Այս ի՞նչ լեռ էր: Ծերունին ո՞վ էր: Ի՞նչ եղան այն մարդիկը որ չանացին իրենց սեղանէն կրակ հանել, բայց չյաջողեցան: Այս պատմութիւնն ո՞ր կը գտնուի:

ԱՆՅԵԱԼ ԱՄՍՈՑ ՀԱՐՅՄԱՆՑ ՊԱՏԱՍԽԱՆ

Դաւիթ Թագաւորն Աբիսողոմայ երեսէն կը փախչէր: Սիրա էր որ էշերն ու պաշարը բերաւ: Բ Թագ. ԺԶ:

Ամերիկայի միսիոնարաց ընկերութեան կողմէն
Խմբագիր Հ. Ք. ԿՐԻՆ
Տիլճանճըլար Եօգուշլու, Ամերիկան խան

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊԱԼԻՍ
ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ Ա. ՅԱԿՈԲ ՊՕՅՃԵԱՆ